

KITARTÁSSZÁMTAN

Az akarat egy kurva. Ezzel kezdeni egy verset mégsem meghatározó. Hajadban a hullámcsatok az univerzum ráncai. Kedvem lenne megmerülni benne, talán mégis az a talány foglalkoztat jobban, miért rémiszt mindkettőnk a látvány: a lepedő hártájája és elmoshatatlan sorsa, a mondatszerkezetek, amiket ott hagyta az ágyon, és mindaz, ami most az agyamra megy, és a fejembe száll, egy angyal. Igen, azt az angyalt várom, aki fekete-parázs mellemben meggondolja magát a mondókáról, amit az első éjszakánkon írtam (mert nem volt párizsi, sem olvasztott brie, amivel etethettem volna marhahústól véres szád): fekete a fehérén, sarkon fordulok és eltűnök. Így is történt. Eredeti nyelven (akkor már faltad bennem a körtét és a vérköröket, a gyomorsavat, a melleimet és a vesém, véd fejedbe, kedvesem, amit a gyógyszeres dobozra írt a kezem, nem sörölatétekre, a tét a tét, tête-à-tête, ami elkerülte bennünk a tettek és a kedvesek tettes-terhes terveit, szomorú talicska): „Zwart op wit, ik draai me om, ik ben er niet.” A feketekagylót tizenhat éves koromtól ismerem, az étterem belső udvarán zabáltam, hidegen. A mikrohullámú sütők párhuzamokat öltek volna a fekete, meszes testű állat tudatába. Feketekávé, szédülve, 42 kilósan törték bennem a testesre kiépített támfalakat. Miért nem jössz ? Ez volt az egyetlen kérdés, a birkák, a birkákról szóló tömérdek, cseppfolyós, szódásszifonokba és koporsókba rejtett ingás nyelv, az elektromos töltés. Körülöttem a fertő csak nő, látod ezt a vers írásképen is. Kalligrafikus kurta mosolyod elrohant előlem, mint Usain Bolt, úgy hasította a nem létező eget, hogy féltem, töredezni fogsz törekvés helyett, mint az aszfalt. Anyám meg hallgathatja a bennem kialakult varangytestű csendet. A méretekről beszélni sem kell. Amikor a fájdalom testet lop, kikészíti az inszalagot, ahogy támolyogva kelek fel mellőled a sok szeretkezés után. Feketén a fehérét, fehérén a feketét, miért nem hagyod... Pedig tudom, Henry Miller torkán átszakadó véres hólyagokban veszett össze a kéz, ami a tortát markolta, aztán a torkomat, amíg nem nyúltam a szerszámaid közé, hogy fejbe verjelek. Aztán jött a kés és a rendőr.

A rendőr egyes számban mindig izgató. Szinte jelentéktelen.
 A rendőr civilben: a nyugalom szigete a homokkal
 beszórt lépcsőházi pihenőn, ahol megbilincselte kézzel... Megjászom
 magam, még a legtermészetesebb gesztusom is hisztéria csak,
 dráma. Drága nő, faló, zsebben izzadó tücsök, arra várok, hogy ne
 bújjanak ki az ágyam mellett a falból a fekete egyenruhások,
 a patkányok ne adjanak nekik helyet. Szerethettem volna a magyar
 középiskolája után kövérre vált, testépítő költőt, aki biliárd-
 szalonokban bújt volna az asztal alá, s addig nyaldosott volna...
 A tükörben a melltartó visszadobja magát. Látod már, miért ez a tű,
 a bross, honnan dagad a briós, miért kértem, hogy zabálgj...
 Nem maradt erőd. A szikla tönkrement, a konnektorok között
 porrá olvadt az indukciós tekercs. Lehet porrá olvadni. Szintaktikon,
 eldoblak, véső helyett vésőd leszek, kések, nincs ragtapasz
 a tolltartómban, aztán Beach House és Space Song, a kedvemet
 senki sem ismeri, a hangszín csak török, nem tudok törököül,
 nem is akarok. Franciául kérnek, hogy tanuljam meg mégis
 nyolcadik közös-közkedvelt nyelvünk, mintha csókra invitáltak volna
 valaha. Nem ér semmit az egész. Édes Istenem,
 bár lehetne ez az utolsó mondat, amit rád fecsérelek.
 Hajamban a hullámcsatok között bolha. Kassákosan, *dadásan*,
 összeméri magát
 az univerzum réseivel. Kétujjnyira vagyok attól, hogy összeomoljak,
 de ezt még leírni is... Renben vagyok. Már rég
 nem vagyok rendben, és ehhez, mindenféle hozzájárulásod csak egy
 hiányzó mimikai inger. Felkacagok. Semmi, semmi, semmi.
 A semmi sosem lehet egész, vagy létezhet önmagában... Nincs mit
 mondanom. Dadogni, szépen, kelletlenül, ez az egyetlen mesei
 mézém (mézeskalács, térd, ajtófeszítővas, korbács?). Majd kialakul.
 Vettem egy könyvet az SM-ről. Kitörted az utolsó villanykörtét is
 a légycsapóval.
 Pilinszky homokos volt, köhög fel az anyám, és nem volt az a férfi.
 Nekem már nincsen gyóntatóm. A gyújtógyertyák
 úgy pörögnek a szívemben, mintha még lenne *kinek* élni,
 mesélni az önmegettartóztatást. Seggbe, milliószor, bár oda basznának
 és nem szájba, de csak beszélnek, beszélnek rendületlenül. Egyszer
 csak elköltözünk valami államba, ahol minden népmesét kívülről
 mondhatunk.

Addig myspace (agyagfigura, holló, számtan).
A szabad asszociáció zártnál zártabb elfeledett áramköre.
Gyanús ez az érzés. Nem tudom, mi jön ezután,
mintha minden tudásban volna egy réteg lefegyverző, csodálatra
méltó *csepp*.
Gondolkozzunk. Gondolkodni nem ér.
A télnek is csak húsa van.
Utállak.